

СЕРГІЙ ВАСИЛЬЄВ

ТЕСС
І ДЖЕРЕЛО МАГІЇ

З останніх сил вона переставляла одну ногу за іншою, але вони раз у раз з'їжджали зі схилу, спираючись на нестійке каміння. Капельох з великими бортами закривав її від сонця, а на спині розвивався від вітру довгий червоний плащ. Десять мітел вона тягне на собі в цю гору, які постійно норовлять вислизнути з рук.

— Ну що за тупе завдання дав мені Грюнвальд — пробурмотіла Тесс крізь зціплені зуби і сердито мотнула головою, поправляючи сповзаючий капельох, і, призупинившись, кинула погляд назад. Внизу розкинулося місто, огорнуте легкою димкою. Вітер доносив слабкий запах металу й олії, а у височині, наче іграшкові, пропливали механічні птахи — ширяючі засоби пересування, якими так пишалися городяни.

— Можна ж було скористатися ними! — видихнула Тесс, звернувши свій погляд на вершину гори, — Чому я маю тягнути це на своїх двох? Що я маю зрозуміти, дотягнувши їх туди?

Поміж цим невдоволенням Тесс то й діло занурювалася у спогади, наче заново проживаючи їх.

Її життя було далеко не важким, адже вона жила в достатку, а батьки її забезпечували всім необхідним: найкращі вчителі, затишний будинок. Майбутнє теж, здавалося, сяяло на горизонті, їй належало вступити до академії писарів, адже за неї там уже замовили слівце. А писар, між іншим, вважався найперспективнішою професією в її країні, та й у світі загалом. Адже писарі знають мову, якою спілкуються машини і можуть керувати ними, даючи різні команди. Вони були архітекторами нового світу, в якому машини заповнили кожен простір: від механічних птахів, що летять по небу, до негтовних помічників у будинках і закладах. Усе це робило писарів шанованою і високооплачуваною професією.

Але такі перспективи не дуже тішили Тесс, їй не приносило задоволення спілкування з машинами. Безсумнівно, вони дуже корисні в повсякденному житті, але чогось їй бракувало, чогось більшого, ніж успіх і матеріальні блага. Їй здавалося, що в ній є щось особливе, чим вона може ділитися з іншими, чимось не дуже відчутним. Вона відчувала це особливо гостро в моменти самотності. Ніби її душа шукала шлях, щоб поділитися чимось невидимим, але значущим, з іншими.

Пошуки відповіді на внутрішній поклик одного разу привели Тесс у місце, яке вона не очікувала знайти. Це сталося в один зі звичайних днів, коли місто жило своїм звичним життям. Шум генераторів, монотонний стукіт машин і металевий дзвін на вузьких вулицях створювали звичну симфонію прогресу. Але крізь усе це Тесс раптом вловила інший аромат — м'який, обволікаючий, з нотками трав і чогось солодкуватого. Він ніби притягував її невидимою ниткою, і вона пішла за ним. Вітер немов підказував шлях, підганяючи її через жваві вулиці, повз торговців, крамничок і миготливих механічних птахів, що снували над головами. Нитка аромату привела її до масивних дерев'яних дверей, прикрашених візерунками, що світилися м'яким золотистим світлом. На табличці біля входу було випалено просте слово: «Академія».

Тесс завмерла. Це була Академія магії — місце, про яке вона чула, але ніколи не думала, що опиниться тут. Вона відчувала внутрішній опір, адже магію вважали пережитком минулого, тихою тінню за спиною величних машин. Вона поступилася своїми позиціями у світі, де технології стали відповіддю на всі питання. Але двері Академії були відчинені. Якраз сьогодні був особливий день, коли сюди міг зайти будь-хто. Незважаючи на те, що машини й техніка замінили багато професій, а маги відійшли на другий план, до академії все одно стікалися

люди, які хотіли знайти інструменти, які змогли б розв'язати їхнє питання, зцілити.

І Тесс зробила крок усередину, немов перетнула кордон між двома світами. За масивними дверима вона опинилася в просторому залі, який нібито дихав життям. Колони, що йшли вгору, обвивали смарагдові лози, звисаючи вниз м'якими хвилями.

У повітрі витав аромат свіжості та квітів, змішаний з ледь вловимими нотками пахощів. Уздовж стін стояли дерев'яні столи, за якими практикували маги. Кожен стіл був унікальний: над одними кружляли іскри, над іншими клубочився туман, третій випромінював тихе блакитне світло. Біля якихось столів було більше людей, біля якихось менше, але Тесс рухалася неквапливо, уважно розглядаючи те, що відбувається. Її погляд ковзав по магах, які зосереджено працювали з артефактами, кресленнями, книгами, але один стіл змусив її зупинитися. На його поверхні лежали артефакти, що представляли чотири стихії: води, землі, вогню і повітря. Але не тільки артефакти привернули її увагу. Біля столу сидів чорний кіт із блискучою шерстю, чиї бурштинові очі пильно дивилися на молодого чоловіка навпроти. Здавалося, кіт вивчає його, немов суддя, який оцінює достоїнства претендента.

Чоловік був одягнений у яскраво-червону мантию, символ Академії. Він обережно доторкнувся до кожного з артефактів, вимовляючи кілька слів мовою, якої Тесс не знала. З кожним дотиком артефакти спалахували золотим світлом. Тесс від подиву підняла очі й побачила, що маг був повністю вкритий цим сяйвом, золота аура оточувала його поле, а ділянка в районі серця особливо яскраво сяяла. Це видовище було заворожуючим, але магія не зупинилася на цьому. Лози, що звисали з колон, почали повільно ворухитися, немов оживаючи. Вони потягнулися до столу мага, а їхні кінчики розцвіли червоними

тройндами просто на очах Тесс. Вона затамувала подих. Це було не просто видовище — це був танець магії та життя, яскраве підтвердження того, що техніка, якою б досконалою вона не була, не могла замінити справжнього дива.

Це світло сприятливо вплинуло і на Тесс, вона відчула тепло, що ніжно обволікало її тіло, а сум і порожнеча немов розчинилися. Вона відчула радість — справжню, щиру, таку, що хотілося посміхатися, просто стоячи на місці. У цю мить вона зрозуміла: це те, чого їй так не вистачало — магія, здатна наповнювати світлом і ділитися цим світлом з іншими. Тепер ні на мить вона не сумнівалася, що це те, що їй потрібно, те, чим вона хоче наповнити своє життя і світ навколо. Тож вона вирішила, що вступить до академії і навчиться поводитися з артефактами та стихіями, щоб випромінювати це цілюще світло.

Повернувшись додому, Тесс була переповнена натхненням. Вона буквально світилася, розповідаючи батькам про диво, яке побачила, і про своє рішення вступити до Академії магів. Вона щиро вірила, що вони розділять її захоплення. Але замість підтримки її зустріла хвиля нерозуміння й супротиву.

— Тесс, що за дурниці ти говориш? — насуплено запитала мама. — Яке ще світло? Яка магія? Це все казки для наївних, будь серйознішою.

— Це не просто казки! — Тесс спробувала заперечити, відчуваючи, як горло здавлює гіркий клубок. — Я бачила це на власні очі! Я відчула...

— Відчула? — перебив її батько, встаючи з-за столу. — Ти відчула, що? Світло? Тесс, ми вже все вирішили. Ти будеш писарем. Це перспективна професія, з якою ти зможеш досягти успіху.

— Але я не хочу бути писарем! — обурення вирвалося з неї несподівано голосно.

— А нас ти запитала, чого ми хочемо? — голос батька став холодним. — Ми стільки вклали в твоє майбутнє: час, гроші, сили. Ми дали тобі найкращу освіту, відкрили тобі всі двері. І ти хочеш усе це кинути заради... чого? Заради незрозуміло чого!

Мама важко зітхнула, намагаючись пом'якшити тон:

— Тесс, послухай. Магія... це пережиток минулого. Нікому вона не потрібна. А ось писарі потрібні всім, завжди і скрізь. Це реальна робота, стабільність, можливості.

— Але я хочу займатися тим, що робить мене щасливою, — насилу стримуючи сльози, сказала Тесс.

— Ми очікуємо від тебе дорослого рішення, — сухо підсумував батько. — І магія — це не воно.

Тиша, що настала після його слів, тиснула сильніше за будь-який шум. Тесс відчувала, як невидимий бар'єр виростає між нею і батьками. Вони не розуміли її. І, здається, навіть не намагалися зрозуміти. Вона мовчки вийшла з кімнати, відчуваючи, як натхнення, що так зігрівало її в Академії, повільно згасає під вагою їхніх слів.

Тесс не очікувала почути такого, ця розмова її вбила, здавалося, що червоний плащ і те світло, що подарувало їй надію, і які вона подумки вже приміряла на себе, ставали все далі й далі. Залишалося тільки змиритися з цим, адже батьки покладають на неї великі надії, і вона не може зрадити їхні сподівання. Кілька днів вона ні з ким не спілкувалася і не виходила зі своєї кімнати, у неї просто не було сил.

Через тиждень вона все ж знайшла в собі сили вийти з дому. Її ноги самі привели до озера за містом — єдиного місця, де вона могла бути наодинці з собою, бо зазвичай там нікого не буває. І цього разу було так само, вона опустила ноги у воду, опустила погляд і задумалася. «От би просто сісти на мітлу і полетіти куди-небудь далеко. На

край світу. Де мене ніхто не знайде... де я зможу бути собою», — подумала Тесс, спостерігаючи за тим, як легкий вітерець розганяє брижі по поверхні озера.

Вона не помітила, як стемніло, і став підніматися місяць, а зірки одна за одною загоралися на нічному небі. Її зачарувало віддзеркалення неба в озері, наче все злилося в єдине, і вгорі, і внизу, тільки безкрайній всесвіт. Але раптово поруч зі своїм відображенням Тесс побачила тінь. Велика чорна кішка, що нагадувала пантеру, застигла біля самої кромки води. Серце ринуло вниз, і, з переляканим зітханням, Тесс різко обернулася. Незграбний рух змусив її втратити рівновагу, і вона з плескотом впала у воду. Прийшовши до тями й упевнившись, що їй привиділося, вона розслабилася і продовжила лежати на гладі води, і дивитися в небо. Тепер вода не лякала її — навпаки, обіймала м'яко, немов заспокоюючи. Лежачи на спині, Тесс спостерігала за зірками, які здавалися ближчими, ніж будь-коли.

Раптом на тлі місяця пролетів чийсь силует на мітлі, він різко змінив траєкторію і почав наблизитися до Тесс.

— З тобою все гаразд? — запитав незнайомиць, спускаючись ближче.

Тесс, не в силах говорити, повільно підняла руку великим пальцем догори, позначивши свій стан.

— Не часто тут зустрінеш когось, крім учнів академії магії звісно, — зауважив він. — У нас тут літній табір уже стартував. Якщо тобі цікаво, прихось завтра в академію. Скажи, що ти до Грюнвальда.

Тесс заворушилася, але не встигла відповісти, як незнайомиць уже зник. Лежачи на воді, Тесс дивилася на місяць. Можливо, це знак? Усередині щось ворухнулося — невпевнене, але тепле почуття, як проблиск світла в темному просторі.

На ранок Тесс, потайки від батьків, пішла до дверей академії. І зробивши глибокий вдих, вона тихо вимовила пароль:

— Я до Грюнвальда.

Страж біля дверей, високий чоловік у простій темній мантиї, лише кивнув і жестом запросив її увійти. Йдучи за ним, Тесс опинилася у внутрішньому дворі, укриту від сторонніх поглядів. У центрі вона побачила групу людей, що оточила силует людини в червоному плащі, придивившись і підійшовши ближче, вона розпізнала в ньому того самого мага, який володів тим самим світлом.

— А ось і наш останній учасник! Привітайте її! — сказав маг і група обернулася до Тесс. Усі вони були приблизно її віку, і їхні погляди світилися добродушною цікавістю.

Вона відчула, як напруга всередині неї трохи спала.

— Я радий, що ти вирішила приєднатися до нас, — продовжив маг, зробивши крок уперед. — Як ти могла вже здогадатися, мене звати Грюнвальд. Підходь ближче, ми маємо багато чого дізнатися і багато чого навчитися.

Тесс зробила кілька кроків уперед, відчуваючи, як її серце починає наповнюватися теплом і передчуттям. Вона знала, що це стане початком чогось нового, і вперше за довгий час її не мучили сумніви.

— Отже, що потрібно знати про магію? — почав Грюнвальд, його голос звучав упевнено, але м'яко. — Магія базується на двох основних принципах: легкості та цінності. Наше перебування в таборі буде присвячене пізнанню цих основ. Насамперед ми вивчимо цінність, а потім перейдемо до легкості.

Він зробив паузу, окинувши поглядом присутніх, щоб переконатися, що всі слухають уважно.

— Цінність, — продовжив він, — це не про зовнішні атрибути, це про внутрішній стан. Вона про те, що ми можемо усвідомити й відчути всередині себе. Щоб

зрозуміти це глибше, ми займемося, здавалося б, простою справою — вирощуванням квітів.

Тесс здивувалася: «Як може садівництво бути пов'язане з магією?» Але Грюнвальд, немов читаючи її думки, додав:

— Квіти навчать нас бачити, як енергія внутрішньої цінності проявляється в зовнішньому світі.

Він розділив групу на дві команди.

— П'ятеро людей вирушають до бібліотеки, щоб вивчати теорію магії. Там на вас уже чекають необхідні книги і записи. Решта — за мною, займемося практикою в саду.

Тесс опинилася серед тих, хто пішов до бібліотеки. Вона сподівалася, що книги розкриють їй секрети дивовижного світла, яке вона бачила у Грюнвальда. Бібліотека виявилася величезною залогою з високими стелями, заставленою стелажми, які йшли вгору так далеко, що їхні верхівки ховалися в напівтемряві.

У повітрі витав запах старого паперу і трав, а м'яке світло магічних ламп освітлювало приміщення. На них уже чекав бібліотекар — високий чоловік із мудрим поглядом і спокійною посмішкою.

Тесс, сівши за великий круглий стіл, відчула хвилювання. Її внутрішнє світло немов відгукувалося на оточення, обіцяючи розкрити перед нею нові горизонти.

Почалися заняття. У перервах між ними Тесс не гаяла часу даремно. Вона кинулася вивчати книжки, які могли допомогти їй опанувати мистецтво роботи з артефактами. Її особливо зацікавили томи, присвячені стихіям та їхній взаємодії з магічною енергією. В одній із них вона знайшла кілька базових прийомів активації артефактів.

Натхненна, Тесс вирішила випробувати свої сили. Вона обрала меч, який символізував стихію повітря, і обережно зняла його з місця на стіні. Розташувачи

артефакт на ритуальному столику, вона заплющила очі, зосередилася і вимовила своє перше заклинання. Однак нічого не сталося. Меч залишався нерухомим і, більше того, не випромінював навіть натяку на магічне світло. Тесс насупилася, але відмовилася здаватися. Вона повторила заклинання, цього разу голосніше і з більшою впевненістю. Але результат був той самий.

Розчарування почало підкрадатися до її серця. Вона відчувала, як її руки опускаються, а натхнення повільно вислизася. «Що я роблю не так?» — з розпачем подумала Тесс, дивлячись на нерухомий меч. Вона глибоко зітхнула, намагаючись заспокоїтися. Десь усередині неї тліла надія, що відповідь усе ж знайдеться. Можливо, їй не вистачає розуміння? Чи їй потрібно відчуття щось більше, ніж просто знання з книжок? Її думки перервав тихий голос:

— Ти шукаєш силу в словах, але забула про свою внутрішню цінність, — сказав хтось за її спиною.

Тесс обернулася і побачила бібліотекаря, який з цікавістю спостерігав за її діями.

— Магія, як і меч, — це продовження тебе самої, — продовжив він. — Важливі не слова, а те, що ти відчуваєш і несеш у цей світ.

Але як не намагалася Тесс зрозуміти, відчуття цінність того, що відбувається, нічого не змінювалося, і за кілька днів команди знову зустрілися на подвір'ї. П'ятірка садівників із кошиками квітів у руках, усміхнених і натхнених зустрічала групу з бібліотеки.

— А що це ви такі похмурі, нудно сидіти за книжками? — жартівливо запитав Грюнвальд — Зараз буде веселіше. Хлопці, віддавайте їм квіти. Ваше завдання, роздати їх перехожим на вулиці. А завтра вранці, зустрічаємося тут.

Тесс узяла кошик із квітами і, натхненна, вибігла з академії. Її серце сповнилося радістю від думки, що вона нарешті зможе зробити щось добре і значуще. Вона

зупинилася недалеко від воріт і почала роздавати квіти перехожим. Однак її ентузіазм швидко зіткнувся з несподіваною реальністю. Деякі перехожі приймали квіти з посмішкою і дякували. Але були й ті, хто лише кидав на неї здивовані погляди і проходив повз. Один чоловік навіть покрутив пальцем біля скроні, що викликало в Тесс змішані почуття: збентеження, образу, але й виклик довести, що її дії важливі. Проте, вона вирішила не здаватися і довести завдання до кінця. Коли в кошику залишилася остання квітка, Тесс із радістю принесла її додому і подарувала мамі.

— Це тобі, — сказала вона з посмішкою, простягаючи квітку.

— Ну що ж, рада, що ти провела день на свіжому повітрі, — сказала мама, намагаючись бути дипломатичною, і прийняла подарунок. Вона вже здогадалася, де Тесс проводить час, але вирішила дати їй трохи свободи перед вступом до академії писарів.

Тесс на мить розгубилася. Їй хотілося розповісти мамі про всі теплі посмішки, які вона зустріла, про радість, що наповнила її серце, але з виразу обличчя було зрозуміло: мама все ще вважає її заняття марною тратою часу.

«Я доведу їй, що це не так!» — подумала Тесс, ховаючи образ у глибині душі.

Наступного ранку, зібравшись у внутрішньому дворі, команди знову розділилися. Цього разу група Тесс приєдналася до Грюнвальда, який повів їх в оранжерею. Оранжерея виявилася просторою і світлою. Висока скляна стеля пропускала ранкові промені сонця, наповнюючи приміщення м'яким світлом. Повітря було просякнуте свіжістю і легким ароматом трав і квітів.

На столиках рядами стояли вазони, цибулини невідомих рослин та інструменти для догляду за ними.

— Ласкаво просимо в наш магічний сад, — оголосив Грюнвальд, з усмішкою оглядаючи свою групу. — Тут ви навчитеся розуміти цінність не тільки рослин, а й того, що ви вкладаєте в них. Зазвичай квіти сходять і розпускаються за кілька місяців, але я навчу вас як прискорити цей процес до кількох днів, — продовжив Грюнвальд, окинувши поглядом учнів.

— Перший принцип — це турбота. Посадіть стільки цибулин, за скількома ви зможете доглядати. Поливайте їх регулярно, строго за розкладом. Другий принцип — увага. Я дам вам заклинання, яке необхідно вимовляти щогодини до заходу сонця. Вимовляйте його щиро і з добрим посилом, спрямовуючи енергію на кожен саджанець.

Він роздав кожному з учнів згорток із заклинанням. На аркуші була написана якась абракадабра, яка на перший погляд здавалася набором букв, та й на другий теж. Учнів охопило натхнення, і всі дружно взялися за справу.

Тесс вибрала для посадки одинадцять цибулин — рівно стільки, щоб подарувати квіти кожному з групи, а також самому вчителю. Вона ретельно розмістила їх у вазони, засипала землю й полила водою, подумки уявляючи, якими прекрасними вони стануть. Але вимовляти заклинання над кожним саджанцем, слідкувати за часом і виявляти увагу до всіх рослин виявилось непросто. Втома накопичувалася, але Тесс старалася з усіх сил, уявляючи, як квіти принесуть радість іншим. Ввечері втомлені учні розійшлися по домівках.

А вранці, повернувшись в оранжерею, Тесс із хвилюванням оглянула свої вазони. Деякі саджанці вже почали пробиватися із землі, крихітні зелені паростки тягнулися до світла. Це видовище наповнювало серце радістю і натхненням. Але не все йшло гладко. Незважаючи на всі старання, через три дні проросли не всі

цибулини. Тесс відчувала розчарування, терзаючи себе думками про те, що зробила недостатньо.

— Чому в мене вийшло тільки шість? — зітхнула вона, дивлячись на свої квіти. — Я так старалася...

Грюнвальд повільно пройшовся оранжереєю, уважно оглядаючи результати кожного учня. Він ненадовго затримався біля кожного вазона, злегка киваючи, а потім зупинився в центрі кімнати.

— Чудова робота, — почав він, звертаючись до всіх. — Але я бачу, що не всі ваші цибулини дали паростки. І це абсолютно нормально. Часто ми невірно оцінюємо свої сили на старті.

Його погляд затримався на Тесс, яка з тривогою дивилася на свої шість квіток.

— На перших етапах багато хто з нас береться за надто багато чого одразу, не розуміючи, скільки сил і енергії це потребуватиме. У процесі виявляється, що ми не можемо приділити увагу всьому, як планували. І це — цінний урок. Краще братися за одну справу і доводити її до перших плодів, коли вона вже здатна рости самостійно. І тільки потім братися за нову.

Слова вчителя, хоч і не повністю заспокоїли Тесс, усе ж допомогли їй усвідомити важливість поступовості й усвідомленого підходу.

— А тепер я пропоную вам зробити таке, — продовжив Грюнвальд. — Половину своїх квітів завтра ви віддасте другій групі. А сьогодні другу половину візьміть із собою і роздайте на вулиці. Поділіться ними з тими, хто їх найбільше потребує.

Учні схвально зашепотілися, обговорюючи, кому б вони хотіли подарувати свої квіти. Тесс подивилася на свої паростки і вперше за довгий час відчула радість. Вона зрозуміла, що ці квіти — не просто результат її праці, а й спосіб подарувати комусь частинку свого тепла.

Тесс узяла свої три квітки і вийшла за ворота академії, вирішивши цього разу віддати свої творіння не випадковим перехожим, а комусь, хто справді оцінить їх. З цією думкою вона пішла міськими вулицями, уважно придивляючись до облич перехожих. Квартал за кварталом вона шукала ту саму людину, але сумніви заважали їй зважитися. «Ні, не цьому», — думала вона, поки ноги самі не сповільнили крок. Кілька годин потому, так і не подарувавши жодної квітки, вона практично здалася, опустила голову і стала задумливо розглядати бруківку.

— Як прекрасно, ці квіти немов із казки! — пролунав голос поруч.

Тесс здригнулася від несподіванки й обернулася. Поруч із нею стояла жінка з добрим і світлим поглядом.

— Вони так здорово б виглядали на столику в моєму кафе, — сказала незнайомка, трохи нахиливши голову, щоб краще розгледіти квіти. — Ви їх продаєте?

Тесс з усмішкою розповіла жінці про своє завдання в академії, додавши, що з радістю подарує їй одну з квіток.

— Мене звати Діана, — представилася жінка, приймаючи квітку з трепетною вдячністю. — Я працюю он у тій кав'ярні. — і вказала на затишний заклад із маленьким столиком на вулиці.

Тесс помітила, що всередині кафе панувала атмосфера живої природи: стіни прикрашали горщики з квітами, а на підвіконнях зеленіли трави.

— Я просто обожаю живі квіти! — продовжила Діана, сяючи від радості. — Заходь до нас, коли звільнишся. У нас приголомшливі фірмові тістечка, і одне з них точно дістанеться тобі.

Із цими словами Діана, притискаючи квітку до грудей, поспішила назад до свого маленького зеленого царства, залишаючи Тесс із легким почуттям радості й тепла від їхньої несподіваної зустрічі.

Трохи підбадьорившись, Тесс продовжила свій шлях. І її увагу привернув звук дзюркотливої води — у центрі невеликої площі, оточеної милими магазинчиками, стояв фонтан. Квартал здавався геть незвичним: тут не було звичного гудіння роботів і машин, а вітрини крамниць демонстрували вироби ручної роботи, інструменти для творчості та флористики. Кожен куточок дихав теплом і затишком. Тесс сповільнила крок, немов сама атмосфера підказувала їй, що поспішати більше ні до чого. Розслабившись, вона раптом вловила ніжний спів птахів. Її перестало хвилювати виконання завдання, і, відчувши себе вільною, вона присіла на край фонтану.

Як раптово до неї звернувся хлопець із невеликою валізою. Його обличчя було відкритим і доброзичливим.

— Я не заваджу? Зазвичай я тут читаю вірші, — запитав він, злегка посміхнувшись.

Тесс, яка не очікувала такого повороту, здивовано похитала головою, даючи зрозуміти, що їй не заважають.

— Чудово, — сказав він, сідаючи поруч. — Сьогодні настрої якийсь особливо поетичний. Він відкрив валізу, яка була заповнена книжками, встановив мікрофон і запитав у Тесс:

— А як тебе звати? Раніше я тебе тут не бачив, — запитав хлопець, вдивляючись в обличчя Тесс.

— Я Тесс. Приємно познайомитися, Едгаре, — відповіла вона, злегка посміхнувшись.

— О, так ти мене знаєш? — зі здивуванням перепитав він.

— Ні, просто прочитала на твоїй валізі, — засміялася вона, вказуючи на його багаж. — Який же виступ може бути без квітів? Тримай! — і простягнула йому квітку.

— О Боже! Та годі! Це мені? Дякую! — з теплотою відповів Едгар, фіксуючи квітку до стійки мікрофона. — Знаєш, зазвичай квитки на мій концерт слухачі отримують

після його початку. Але раз ми обоє тут, то можна сказати, що виступ уже розпочався.

Із цими словами він дістав із кишені стопку карток і простягнув її Тесс.

— Обирай будь-яку, — загадково додав він.

Вона посміхнулася і з передчуттям витягла одну з карток, у якій побачила кілька рядків:

*«Зерно прекрасного є в кожній людині!
Усього-то «поливати» не забувай...
Одна любов допоможе підняти повіки,
Прокинуться і побачити — навколо рай.»*

— Це те, що мені потрібно! Пряма магія якась, як же вчасно я тебе зустріла.

— Вчасно, моє друге ім'я! — усміхнувшись, Едгар пішов до стійки мікрофона.

Тесс з подивом помітила, як на площі почали збиратися люди. Вони підходили з різних вуличок, немов задалегідь знали, що саме тут і зараз відбудеться щось особливе.

Вони розсаджувалися на м'яких подушках, які люб'язно надало кафе неподалік, перетворюючи площу на затишну імпровізовану залу. Спочатку Тесс просто спостерігала за тим, що відбувається, а потім послідувала прикладу інших.

Вона влаштувалася на одній із подушок, заплющила очі й зосередилася на звучанні голосу Едгара. Його вірші немов оживали в повітрі, переносючи слухачів у світ образів, звуків і почуттів. Час, здавалося, зупинився. Тесс перестала думати про квіти, завдання і навіть про свою мету в академії. Зараз усе це втратило значення. Вона відчувала, як кожен рядок проникає в її душу, немов розчиняючи тривоги. Вона просто була. Тут і зараз.

Повернувшись додому пізно ввечері, Тесс акуратно поставила останню квітку у вазу на середину столу. Її ніжні пелюстки, злегка освітлені місячним світлом з вікна, наповнювали кімнату теплом і затишком. Поруч із вазою вона поклала квіток із віршем, який нагадував їй про її пригоду і чарівні моменти, пережиті за цей день. Наче те світло, яке вона вперше побачила у Грюнвальда, було тут разом із нею. Втоmlена, але задоволена, вона швидко занурилася в сон.

Уранці її розбудив несподіваний шум на кухні. Протираючи очі, Тесс пішла подивитися, що там відбувається. А на кухні її зустріла незвичайна картина: тато у фартусі вправно перевертав панкейки на сковороді, а мама розставляла тарілки на столі, який тепер прикрашала квітка Тесс.

— Тесс, ти якраз вчасно, сніданок готовий! — радісно промовила мама.

— Вчасно — моє друге ім'я, — усміхнулася Тесс, сідаючи за стіл.

Цей ранок відрізнявся від усіх інших. Батьки, зазвичай зайняті своїми справами, раптом знайшли час для сімейного сніданку. У домі відчувалася якась нова, легка енергія. Тесс відчула, що щось змінилося — можливо, не тільки в її родині, а й у ній самій. Зібравшись із гарним настроєм, Тесс поспішила до академії.

Зібравши решту квітів, вона з усмішкою передала їх хлопцеві з іншої команди, який вирушив їх дарувати.

Дочекавшись повернення всіх учасників, Грюнвальд зібрав групу в коло і з легкою посмішкою запитав:

— Ну що, у всіх вийшло роздати квіти? Які враження? Помітили різницю?

Хлопці жваво зашуміли:

— У перший раз було легше роздати! — сказав один з учнів.

— А мені було шкода віддавати свої квіти незнайомим людям... — додав інший.

— А ще не всі приймають подарунки, — зауважила Тесс, насупившись.

— Я радий, що ви помітили відмінності, — м'яко сказав Грюнвальд. — Як я вже казав, магія будується на двох основних принципах: цінності та легкості. Давайте це обговоримо.

Він зробив паузу і продовжив.

— Погодьтеся, що першого разу, коли ви не вклали особливих зусиль у квіти, віддавати їх було простіше. Ви просто виконували завдання. Але щойно ви вклали свої сили, час і увагу, квіти стали для вас ціннішими. І, природно, у вас з'явилася прихильність до них. Це нормально.

Грюнвальд підійшов до столу з кількома квітами і продовжив:

— Ми вже знаємо, що таке цінність. Це те, що народжується з вашої праці, зусиль і вкладеного серця. Але давайте поговоримо про легкість. Чому іноді так складно віддати те, що ми вважаємо цінним?

Він обвів їх поглядом, і, не дочекавшись відповіді, пояснив:

— Коли ми чітко усвідомлюємо цінність чогось, виникає бажання утримати це або знайти гідного того, щоб прийняти наш дар. Але що буде, якщо ми спробуємо відпустити цю прихильність? Довіримося простору, подіям, самим собі?

Деякі учні переглянулися, роздумуючи над його словами.

— Так, це складно, — продовжив він. — Адже хочеться, щоб нашу працю було оцінено, а дар прийнято з вдячністю. Але справжня магія відбувається саме тоді, коли ми нічого не очікуємо у відповідь.

Грюнвальд повернувся до одного з вікон, через яке пробивалися сонячні промені.

— Коли ми відпускаємо, ми відкриваємося для незліченних можливостей. Ми опиняємося в потрібний час у потрібному місці. Потрібні люди самі нас знаходять, а події розгортаються найчарівнішим чином. Магія — це не тільки сила, а й довіра.

Його слова повисли в повітрі, залишаючи кожного з учнів замислитися над своїм досвідом і над тим, як вони застосовуватимуть це знання далі.

— А на цьому все, завтра зустрічаємося біля озера. — закінчив Грюнвальд.

Повернувшись додому, Тесс змінила воду у вазі з квіткою, ласкаво посміхнулася їй і з вдячністю видихнула. Згадуючи вчорашній день: дивовижні зустрічі, несподівані події, нові обличчя — немов у цьому справді була своя магія. Із цими думками вона непомітно поринула в сон.

Наступного ранку вся група зібралася біля озера за містом. Хлопці жваво перемовлялися, очікуючи появи вчителя. Раптово Грюнвальд з'явився в повітрі, ефектно приземлився на своїй мітлі, а за його спиною граціозно слідували ще десяток мітел.

— Тесс, оскільки ти приєдналася до нас пізніше, усі вже пройшли це випробування, окрім тебе, тож розповідаю: тобі треба піднятися на вершину гори до заходу сонця зі своєю мітлою. Це перевірка твоєї витривалості, але ще важливіше — твоєї мудрості.

Грюнвальд підійшов до Тесс, зав'язав на ній червоний плащ і звернувся до групи, — Хлопці, ви знаєте що робити, допоможіть їй.

Одногрупники, взявши кожен по мітлі, підходили до Тесс зі словами:

— Бажаю тобі знайти свою мітлу і доставити її на вершину!

Так Тесс опинилася біля підніжжя гори, стиснувши в руках зв'язку з десяти мітел. Усі вони були різного розміру, матеріалу і ваги: у когось була тендітна гілка, у когось важка з чорного дуба.

Її група стояла трохи поодаль, переглядаючись і перешіптуючись:

— Думаєш, впорається?

— Звичайно, ми впоралися, і вона впорається.

Підйом виявився складнішим, ніж вона припускала. Мітли раз у раз вислизали з її рук, а кожен крок ставав дедалі важчим, їхня вага ніби збільшувалася. На середині шляху вона раптом відчула дивне почуття — немов у кожну мітлу вплетений чийсь голос.

«Ми покладаємо на тебе великі надії» — почувла вона знайомий голос мами.

«Не підводь нас, Тесс» — шепотів голос тата.

Кожна мітла тепер несла не просто вагу деревини, а й вантаж їхніх слів, надій, страхів. А через годину підйому кожна мітла стала непосильним тягарем. Вона спотикалася, кілька разів мало не впала, а одна з мітел, немов жива, вислизнула з рук.

— Ні! — закричала Тесс, кинувшись за нею.

Мітла покотилася вниз, залишивши за собою в повітрі слід сріблястого пилу.

— Це неможливо! — крикнула Тесс, зупиняючись і скидаючи мітли на землю.

Вона подивилася на вершину, до якої було ще далеко, і зрозуміла, що всі їх не донесе і треба щось змінювати, адже здаватися вона не хотіла.

— Краще братися за одну справу..., — пролунав голос у її голові.

— Точно! — Тесс, розклала мітли, що залишилися, в ряд, вивчаючи кожну. На одній виднілися крихітні символи, на іншій — золоте гравіювання. Вона обрала одну — ту, що була найлегшою з усіх і лежала зручніше в

руці. Вона взяла її і попрямувала далі, але вже з усмішкою і піднесеним настроєм, бо відчула легкість, немов готова була злетіти.

А Грюнвальд уже чекав її на вершині. Його суворий погляд пом'якшився, коли він побачив, що в руках у Тесс тільки одна мітла.

— Ти зрозуміла про що було це випробування? — запитав він.

Тесс видихнула, струшуючи втому разом із рештою очікувань.

— Не кожен тягар мені під силу. І не всі очікування я зобов'язана нести.

Учитель усміхнувся.

— Справжня сила — не в тому, щоб підняти все, що на тебе звалюють, а в тому, щоб зрозуміти, що важливо саме для тебе. Ти не зобов'язана виправдовувати чужі очікування. Тепер ця мітла твоя.

І вони йдуть у захід сонця.

Титри.

Після цієї незвичайної пригоди Тесс продовжила відвідувати літній табір академії, де кожен день відкривав для неї щось нове. Фонтан на маленькій площі став її улюбленим місцем. Там вона часто зустрічала Едгара, і його вірші, здавалося, стали частиною цього затишного куточка міста.

Діана з кав'ярні виявилася не тільки чудовою господинею, а й захопливою оповідачкою. Кожна її розповідь була немов маленька казка, сповнена химерних персонажів і несподіваних поворотів. А тістечка? Вони були такими чудовими, що Тесс почала жартувати, що Діана володіє власною кондитерською магією.

А щодо академії та вступу на писаря, то Тесс несподівано для себе виявила рішучість. Вона вмовила батьків дати їй час і відкласти рішення ще на рік, щоб

краще зрозуміти, чого вона справді хоче. Світ був таким великим, а вона відчувала, що ледь почала його пізнавати.

— Я хочу більше дізнатися про себе, спробувати нове, знайти щось своє, — сказала вона батькам, дивлячись їм прямо в очі.

І вони погодилися.

Цей рік став для Тесс роком відкриттів, зустрічей і безлічі нових вражень. А її квітка, та сама, вирощена з любов'ю, залишилася у вазі на столі, разом із «квитком», як символ того, що все велике починається з маленького насіння турботи й віри.

Кінець.

— Грюнвальде, а як ми будемо спускатися?

— Ніжками Тесс, ніжками...

Від автора.

Дорогий читачу, дякую, що вирушив у цю подорож разом із Тесс. Я щиро сподіваюся, що ця історія подарувала тобі натхнення, пробудила нові думки або допомогла поглянути на життя трохи інакше. Я буду радий, якщо ти продовжиш подорожувати світами, які я створюю. На моєму сайті ти знайдеш ще більше захопливих історій про самопізнання, магію та життя. А щоб залишатися на зв'язку і дізнаватися про нові історії першим, заглядай у мої соцмережі — там завжди знайдеться місце для спілкування і натхнення.

З теплом,
Твій автор — Сергій Васильєв

Контакти:

[Бібліотека фентезі](#)

[Інстаграм](#)

[Фейсбук](#)